

HAMULEC (3) *sb m*

a jasne; e prawdopodobnie jasne (tak Cn).

sg N hamulec (1). ◇ I hamulc(e)m (1). ◇ pl N hamulcy (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XIX w.

Urządzenie służące do zwalniania prędkości lub całkowitego zatrzymania ruchu pojazdów kołowych, statków, biegu koni itp.; sufflamen Calep, Cn; frenum Cn (3) : Sufflamen, Machinae genus est, [...] quo in descensu, vel procursu nimio rota solet retineri. – Hamulecz. Calep 1026b.

W porównaniu (1): Tąmże wípomina [Paweł Apostoł]/ on łtárk ktory mu był dány ná ciáło iego/ ániołá łzátáná/ ktory go policzkwal: krorym [!] teź iáko iednym hámulcem od tego záwsćiągány był/ áby łie iáko w łobie nie kochał: á iżby łie záś nie wynosił CzechRozm 226.

a. Lina do zatrzymywania i ciągnięcia tratwy (1) : ielli wiátr Euronotus łrogi [...] Po wodźie ná doł przeciw łztabie wieie: Zmylić nádźieie. Iuź bráćie flišie z wiátrzem łię potykay/ Záprzēłz łię we ślą/ do liny włkok mykay. (marg) Hámulcy funt ínstrumenta quibus trahuntur naues ad terram. (–) KlonFlis H4.

Cf HAMOWANIE, [HAMOWNICA]

BZ